

Alan's snackbar

Af Gunnar Lind Haase Svendsen

"From the beginning, men used God to justify the unjustifiable."

(Salman Rushdie, The Satanic Verses)

Gud er den største, siger muslimer bestandigt, i krig såvel som i fredstid. Og hver gang man ser videooptagelser fra terroraktioner eller krigsskuepladser, hører man gang på gang på gang dette absurde "Allans snackbar" (allahu akbar).

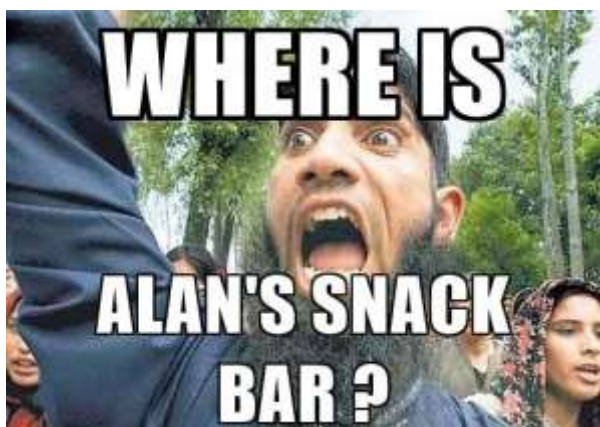
Og det er fuldstændigt lige meget, om det er vantro jøder, kristne eller muslimer, der slages. Gud er større end alle andre guder, er tankegangen. Gud er den største. Men hvem tilhører denne gud egentlig?

Hvem har patent på den? Retfærdiggør denne "gud" syriske jihadisters handlinger? Muslimiske terroristers handlinger? Talebaneres, paki-staneres, Hamas-krigeres handlinger? Islamisk Jihads handlinger? Og når muslimer bekæmper hinanden, fx shiaer og sunnier, bliver de alle ved med at gentage de to magiske ord – men hvem holder denne æteriske gud med i sådanne tilfælde?

Også da Assads politiske fanger blev befriet fra de underjordiske fangehuller, hørte man på videoerne igen og igen: Allans snackbar. Tålmodigt. Let undrende. Insisterende. Igen og igen

og igen. Ingen snak om fangerne, om Assad, om Syriens fremtid. Blot disse to ord. Som om, der ikke fandtes andre ord i det arabiske sprog. Gud er den største. Som om, det er allahs vilje, der alene har ført til denne begivenhedsrække i verden. En skæbnetro. De selv er statister – eller blot guds redskaber. Guds dyr, de af gud underkastede, der ikke kan tænke en selvstændig tanke, men kun mæle det ene: Alans snackbar.

Til Free Palestine og andre islamistiske demonstrationer: Allans snackbar. Der er tydeligvis tale om en kollektiv psykose. Vidste man ikke bedre, ville man tro, der var tale om psykiatriske, mandlige patienter, der gik rundt og gentog de samme to ord – som en sær besværgelse. En tvangstanke.

Jeg har aldrig hørt en kristen, der ved enhver lejlighed udbrød: herre jesu kristus. Vedkommende ville blive overtalt til at komme i psykiatrisk behandling. Vi ville i så tilfælde –

overfor den kristne – turde kalde det, hvad det er: religiøst vanvid.

Tydeligvis har denne religiøst italesatte, politiske ideologi, islam, let ved at trænge ind i folks kroppe og hjerner. Besætte dem fra isse til tå. Gøre folk til levende zombier, der vælger ufrihed og ulykke gennem hele deres miserable liv.

WHAT IS PSYCHOSIS?

PSYCHOSIS DISTORTS A PERSON'S PERCEPTIONS AND THOUGHTS THROUGH HALLUCINATIONS AND DELUSIONS

Fra fødslen trænger denne virus ind i offerdyret – i form af navne som Muhammed, Hussein, Ali. Trænger ind i sproget. I alle hilsener, talemåder, inshallah – om gud vil. Det lille barn har ikke en chance. Islamisk ideologisk opdragelse fortrænger enhver rationalitet. Enhver selvstændig, kritisk tanke.

Fundamentalistiske imamer indprenter i de underkastede had og atter had. Had til de vantro.

Had til anderledes tænkende. Had til kvinder. Had til frihed. Had til glæde. Had til livet. Og der henvises til *Bogen*, som består af lutter myter. Lutter løgn.

Sharialovgivning. Shariaideologi. Denne syge, teokratisk camouflerede ideologi har ført til så uendelig megen ufred og elendighed her i verden siden det 7. århundrede! Den har ført til udbredt sociopati, hvis ikke psykotiske tilstande blandt de blindt følgende, med terrorisme, æresdrab, bandekriminalitet, borgerkrige mv. til følge.

Man burde forbyde ideologien islam over hele verden. For der findes ingen moderat ideologisk islam. Ideologien føder kun islamister – og de frafaldne. Ex-muslimerne. De evigt fredløse.

Men i Vesteuropa er vi forsigtige med at kritisere. Og vi tør da slet ikke forbyde denne patologiske ideologi, som følgerne hævder er en religion. Nej, det er det bestemt ikke! Det er en politisk ideologi, hvis formål at underlægge hele verden sit hadske, tyranniske kalifat.

I Vesten er vi så humanistiske, så forstående, så tolerante. Men som man siger, er apati og eftergivenhed et døende samfunds to sidste dyder. Jeg skriver dette efter at have set/hørt

videoptagelser af grænsekampe mellem afghanske og pakistanske soldater, oktober 2025. Allans snackbar, siger de igen og igen i mørket.

Jeg skriver dette efter at have set videoer af, hvordan Hamas-terrorister henretter medlemmer af konkurrerende stammer på offentlige pladser og gader, omgivet af såkaldte palæstinsere, der skriger: allahu akbar.

Er det virkelig det eneste, de har at sige? Er det det eneste, de kan tænke? Hvad *er* det her for en massepsykose? Hvilken uhyggelig virus er det, vi har med at gøre?

”From the beginning, men used God to justify the unjustifiable”, skriver Salman Rushdie i *The Satanic Verses*. Hvem ved det bedre end ham?

NOTE:

Dette er en lidt udvidet version af et essay, der blev publiceret i *Kontrast* 16.10.25 under titlen [”Allans snack-bar”](#).